

חג הפורים נתקל בקשיים רציניים, היהודים בכל העולם מושבז מחוץ לפרש ומדוי סרבו להכירו, האירוע שבגללו אנו חוגאים את חג הפורים קרה בסוף המאה הרביעית לספירה הנוצרים, בראשונה לא שזו יהודי ארץ ישראל קיבל על עצמו לחוב חג שהוא מורשת של יהודיה הגולה ולחת לו תקון לאומי, המחייב את כל היהודים, הד להתגדרות זו אנו מוצאים בפסורות בחלמוד בבלי וירושלמי: במסכת מגילה דף ז ע"א אנו מוצאים: ושם כתוב מה עשו מרדכי ואסתר? כתבו איגרת ושלחו לרבותינו, שכן אמרו: מקבלים אתם עליהם שני ימים הללו בכל שנה, אמרו לנו: לא דיבינו בברות הבאות علينا, אלא שאתם רוצחים ~~על כל הוסיף~~ עלינו עוד צרתנו של חנוך חזרו וכתבו להן איגרת שנייה, הדא דעתך: לקיים עליהם את איגרת הפורים הזאת שנייה מה היה כחוב בה? אם מדובר זה אתם מחראים, הרי היא כחוב ומעלה בארכיים, כלomo בספר דברי הימים למלך פאס ומדוי רואים אנו כי מעת מדיניותו מפחד הגויים ולאלה נוספו עוד טעמים דתיים: זה מה שכותב בתלמוד ירושלמי מסכת מגילה: "כך אמר לנו משה: אין נבי אחיך עחיד לחישך לכט לך מעחה, ומרדי ואסתר מבקשים לחישך לנו דבר? לא זו ממש נושא ונתנו בדבר, עד שהAIR הקדוש ברוך הוא את עיניהם ומזהו אותה כחובתה בתורה בנבאיים ובכתובים, הדא הוא דעתך: כחוב זאת זכרו בספר ברווער החכמים מצאו שענין פורים נרמז כבר בתורה הויל ושם נקבע להזיף את מעשה עמלק וגם המן היה מזרע עמלק.

אותן החכמים שעהם ניהלו מרדי אסתר חילוץ המכתבים היו לידע הרנ"ק אנשי הכנסת הגדולה ולאחר היסוסים רבים ושונאים הסכימו להנחיג את החג גם בארץ ישראל.

אחרי חורבן הבית וביחוד בתקופת השמדתלאחר מרד בר כוכבא שוב התעווררו ספריקות לבם של העם המדוכא בנווגע לחג הפורים הסיבה לכך הייתה: בגראה העובדה שחביבת חג הפורים כרוכה הייתה בימים ההם בסכנה רבה, ולפייכר היה צורך לנמק חובה זו מחדש, הגימוק ניתן על יד תנא אחד מתקופה זו שהישווה בין גואל מצרים לגאות מרדי ואסתר: "אמר רבי יהושע בן קרחה, רמה גאות מצרים שלא נגזרה גזרה אלא על הזיכין בלבד, גואל מראבבי ואסתר שנגזרה על הזכרים ועל נקבות על אחת כמה וכמה, שאנו חייבים לעשות אותם ימים טובים בכל שנה ושנה" (Megilaח ענייה פ"ב). גם הפעם נחגגו איפוא החכמים על הנטענים השוניים ועל הקשיים הרבים בהגשמה המזוהה זו. וחג הפורים נחגג על החכמים ועל כל שדרות העם עד כדי כך שפרשו את הנאמר במגילת אסתר "לא יעבור מתחוך היהודים", מלמד שאפילו אם כל המועדם יהיו בטלים, ימי הפור לא יבטלו... בלשון פשוטה אפשר לאורם כי הסבה לחוב הפורים ההצלחה של העם היהודי מידיו המן, כי גם בדורות הבאים אחריהם ימצאו אנטישמיים כדוגמת המן ועל זה אמרו כבר

ועליהם מפני מה אנו נוהגים לומר מה תהה את זכר עמלק הלא העם הזה כבר אינו קיים
כמו יתר העמים נקדמוניים שנעלמו מן האופק? התירוץ הוא: עמלק זה לא רק עם, עמלק זה
הוא שיטה של אנטישמיות ובכל דור ודור גם איזה עמלק בדורנו היה זה היטלר וט"ש ואחריהם
במקורות נאמר: מיחייב איניש לבומי בפוריא עד לדא ידע בין אדור המן לביין ברוך מרוץ"
(מגילה ז'), בתלמוד מסופר על שני אמראים בבבל שהשתכרו (רבה ורב זира) ואשר השתכרו
בסעודה פורדים עד כדי כך שבעת הסעודה גם אחד ושחטו לשני, ורק בדרך נט ניצל מן המות
רבה זחת לרבות זира למתרת בעי רחמייה ואתה, לשנה הבאה אמר לו ניתי מך ונעביד סעודת
פורדים בהדי הדדי אמר לי לא בכל שעטה ושתה מתרחיש ניסא, העד דלא ידע זה הוליד את
עד דלא ידע שהיו נוהגים לקיים בעיר תל-אביב תhalbוכת פאר של גאנזים מחופשים, בלוני
חומרת הצגה ומחול ברחובות העיר תל אביב העברית הראשונה כאשר בראש תhalbוכת
רכב ראש העיר דאו מאיר דיזנזהע על סוס לבן בשגש האחרוגות מקיימים ילדי בתיהם הספר
ביום הפורים תhalbוכת מצטמאת הנקראות עדליידע זומא.

בפורדים נוהגים לשחות להשתכר כאמור: כיון שביל הגס היה על ידוין כי בתחילת נטרדה ושתוי
על ידי משתח היין ובהא אסקר במקומה, וכן המן וEMPLATO היה ע"י יין, לבן חוויבו חכמים
להשתכר לפחות יותר מהרגיל, כדי לזכור את הגס ויש עוד מנהגים שונים ומשונים
ישן קhalbוט בישראל שביקום הפורים אוכליהם תרגבולד הודה בדומן ליום החודיה האט יקאיית הסבר
זבר לאחוורוש שמלך מהודה ועד כוש, וגם זכר לטפשותו של אַמְּקָא מלך אחזרוש כי תרגבולד
הודה נחשב לסל הטפשות (מלךות) בס אוכלים קרעפליך ובכלז מאור אין אוכליין קרעפליך אלא בימיים
שבהם ישן הכהה וחביטה, ערבע יומם ביפורדים - בפרות, הוועננא רבט - חביתות הווענאות, פורים -
הכת המן, היה היהודי אחד שאמר כי הוא אוכל קרעפליך כל יום וזאת הטבה הוא מה שאותו
מדי יום ביום... .

במ אוזני המן הנקרוא המן אטש לזכא המן הרשע ולמה נקרא המן טاش (המן חש) חש כוחו של המן
במזרחה אירופה היו עניים העיר מחזרים על הפתחים כשהם מחופשים ואומרים או שרירים:
היינט איז פורים, מארגעע איש אוים, גיב פיד א קאפיקע אוין טרייב מי ארויס" כלויד:

היום פורים, מחר יחלוף, תן לי אגרורה זגראני מזהו.

בגדוזיה נהגו היהודים להתחפש לזרים ולהיכילים, הם דהרו על טוסים ברחובות העיר,

נשפי מסכחות מקיימות בארץ ישראל בחג הפורים.

מספרים על רב ידוע, שבлечתו לבית הכנסת בליל תשובה באב, אהה יהודי סוד אט סעודתא בפרהסיא, בשאל הרב את היהודי כייזד הוא מוציא לאכול בליל המדר והנמהר על חורבן בית המקדש השיב להה, כי חורבן בית המקדש היה לפניו אלפיים שנה ולאין הוא רואה טעם להח Abel על בר. הרב המתין עד לחג הפורים נאצ הופיע היהודי הזה לביתו כשהוא מחופש ובידו סל של משלוח מגוזח, תמה הרב לפראחו ושאל אותו: וכי למה הבאת לי משלוח מגוזח? ומה פשר החפהותה זו? התחליל אותו יהודי לספר לו על נס הפורים ענה לו הרב שנס פורט היה לפניו כ-500 שנה לפני חורבן הבית השני, היה בפרס היהודי שם מרדי כי וגו' בשם המן... צרייך הוא לחוג כל שנה מחדש? הרי נאמר אם אשכח ירושלים (אם שכח את חורבן ירושלים) תשכח ימיini, (שכח גם את מרדי בן יאיר שנקרה איש ימייני....)

המן אמר להשפיכך את ולאבד את כל היהודים וכו' ביום/עדאחד... שואלים מפני מה דוקא ביום אחד? וכי לא טוב היה יותר בשבייל התכנית הטנית הזאת לעודך שחיטה של ימיט רבייט? על כך אומר אחד מסחידי קראליין המן צורר היהודים יודע היה שיש לו עסק עם היהודים, שהם עם המלומד בנסים ובקש להבטיח לעצמו, שאף לא תצליח חכניתו והיה תגמר במפללה, אל יהיה להם ליהודים אלא יום אחד של שמחה וחב ולא כמה ימים רצופים...

פסחים על כוגר אחד שהחזוכה פעם עם דבר שאל אותו

אלון קנו
ולבסוף נביא סייפור של משלוח מגוזח במרכאות במחנה מות בימי השואה שהביא הד" שלמה זלמן בהגא זהה סיפורו: ר' פנחס שמר בזברונו את תאריכי החגיגות והמועדים, וימים מספר לפני לפני כל חג ומועד ויום זכרון אחר החל מחרנץ לקרתו ומחפש דרך לקיימו או לעשות לו לכל הפחות זכר או סימן שלא שכח חיללה את מאורע זה. בתחילה חדש אדר החיליל ר' פנחס לשגץ בזברונו את המגילה ולהעלotta על פיסות נגיד קטנות וקטנטנות שאסף בחשי וועל כרטיסי עבודה שפצע. כדי שייהיה לו מה אקרוא בפורים. אם לא את מגילה אשתר, הרי פחות קטעים ממנה, את מצוות משלוח מגוזח החליט לקיים בפירושו לחתם ומעת מים, שתי מגוזות אלה חשובות במחנה וערוך לא ישולא בפז, חשב ר' פנחס להוריד מגוזה חזומה שלו מנת הרעב, ולהקדישה לדבר מצזה. אותו يوم משוחרר ר' פנחס יחד עם חבריו, מעבודתם לצרייך המהנה- והם עייפיפ ושבורים, הלך ר' פנחס הלוך וטפוח, בכל כוחו הכה ברגלייו על האדמה, ההנאהות של ר' פנחס עוררה כmobz ranaz.co.il

ג. זבולוני

השתוממות פלליתם. מה עושה ר' פנחס? משוכן הוא מכה בחזקה? תמהו הכל. על מה ולמה מאבד כוחותיו לדיוק? מהו סיכון להילך בר, הלוך וטוף, הלוך ודרוך, במרץ, בכוח באון שלוותו על בר והוא ענה: פורדים היום, יהודים^{א/ב} ואני מכת את המן....!!!!!!

הרעין מצא הד בלבבות, מי במחנה לא רצה להזכיר את המן ולהתגשם ביוזאי חלאיו הנaziים האזרוריים? הכתת המן בדרך זו דבקה איפוא גם באחריים, גם הם התחילה ללכנת הלוך וטוף ברגלייהם בצדדים בשידר לכתחילה אלכה והכתה רק שורתו של ר' פנחס אחרי בן ה策רפה השורה שמ לפניו ושמחווריו ואחריהם שאר השורות.

בשחזרו לצריך לא קבלו את מנת האוכל הזעומה, שנודע בראש המחנה שהיום הוא"פורדים שמח", הלייט להתעלל בייהודים ולנקום בהם עט נקמת המן, אביו זקנו, באותו לילה הוציאו את כולם פעמיים מספר לאפקד העמידם לדין וחתניישם הטרידם בעבודות גוספות ולמרבה הצער מנגע מהם אף את מעט האוכל שהיו רגילים לקבל. בפורדים אין אוכל - אמר באחיזתו השטני והצליף בשוטו שבידיו לעומת האנשים שעמדו בשורות הראשונות.

לר' פנחס גוסף על עינחוי הגזע פוד עינובי שבנפש, חז כל הזמן התכוונן לקאים גוסף על מגורות מחיית עמלק גם את מזנות משלוח מגו, בפירוש הלחט ומנת המים וายלו עכשו מנגע מגו מזו, שבמשך כל שנוי חייו קיימה בקדנסות ובדיוקנות.

מן עט מנו א/ אדם פאף על פי שהיה חזק ובעל אופי שאינו נשבר על נקלה, החמורthest הפעם והייחוף בביי לא יכול היה להתחזק עוד. אולם חור כדי דיבור ובכפי נזכר במעשה שהיה עם הצדיק ר' ישראל מרוז'ין בעת שישב בפורדים בבית הסתר: הצדיק אסף את דמעותיו עד שנחטלה הcosa, הרימה

כלפי מעלה נאנח ואמר: רבונו של עולם, אין לי לשלוח מנות דבר, מלבד דמעות...

אף לי אין מואמה לשלוח מנות אמר ר' פנחס אף אין לי למי לחתם, אלא לך, רבונו של עולם מי אתן את דמעותי, לר משה השבור והרצוץ, לר חיים הצעיר והמדוכא, ואולי לך יוסף הגועם מכאביו, או שמא לך שלמה שגלה למוות? קיבל את אב הרחמים! משלוח מנות שלי

מן פנחס בן רבקה שמחנה המות וההשמדה, בו מקדש את שמו בכל יום חמ"ד. קיבל דמעות טהורות מגופי המוענה במקום היין מפרי ארץ שהייתי רגיל לשלו בכל פורדים לרבי ומורי אלה שפכו מסביב ושמעו את דבריו נשבר להם. בקרבתם ואף הם פרצו בנפי וה策רפו לר' פנחס